

יפית ניניו וגיל
את לא מתארת לך מה שקרה בעיקבות הכתבה?

להיראות בחברתו. הפכו לחברים טובים שלו. "הילדים של בעל הקיוסק, שהורים שלהם לא הרשו להם לשחק איתי כי פחדו שאגנוב מהקיוסק, הם היום החברים הכי טובים שלי," אומר גיל ועיניו נדלקות בשימחה. כאשר רצתה יפית לגמול את גיל משיגעון האופנועים שלו, הבטיחה

פרטי. משרד החינוך סירר לו הסעה לבית הספר ובחורה, כדי שיוכל תוך זמן קצר להתגבר על הפער הגדול בלימודיו. "אני חושבת שבסוף השנה הזאת הוא יוכל כבר להיכנס לכתה המתאימה לו לפי הגיל," אומרת יפית. "כיף בבית הספר החדש." מאשר גיל. הוא מספר על התלמידים שכולם

יפית וגיל. "את לא מתארת לך מה שקרה בעיקבות הכתבה," מספרת יפית. היא קיבלה מיכתבים מאנשים שכתבו לה כמה הם מעריצים את מעשיה. אשה, שבאה מארצות-הברית, חיפשה אותה בכל בתיים ואמרה לה כי קראה עליה בעולם הזה וביקשה לפגוש אותה.

הנסיין הצליח: האשה שאימצה את הילד העברין המועד החזירה אותו לחיים נורמליים

והוא מאושר בבית החדש

היה גונב כל אופנוע רביעצמה שמצא ברחוב, אבל בגלל גילו הצעיר לא יכלה המיטרה להפעיל עליו את אמצעיה. הוא היה נעצר כמעט מדי יום, ואחרי כמה שעות בתחנת המיטרה היה מוחזר לבית אמו.

הוריו של גיל גרושים מאז היה ילד קטן ומגיל 8 הסתובב במוסדות שונים. הוא היה בורח מהם וגם מבית אמו. בזמן האחרון היה מסתובב ברחובות ולן כמיקלטים, ואז קרה הנס. כאחד משיטוטיו ברחובות בתיים, נתקלו עיניו בחלון-הראווה של מיספרה. הוא החל מבקר במקום ומשוחח עם הספרית. יפית ניניו, שאיבדה את בנה היחיד זמן קצר לפני כן, הקדישה לילד הקטן זמן ואהבה. הקשר הערין שנקשר בין השניים חולל את הבלתי-אפשרי. גיל הפסיק להסתובב ברחובות ולגנוב אופנועים. הוא רצה לעבור לגור אצל יפית ולהיות ילד רגיל.

אחרי שהתגברו, בעזרת העוברת הסוציאלית, על כל הקשיים הכבדים קרטיים, הפכה יפית למישפחה האומנת של גיל והוא עבר להתגורר בכיתה, זמן קצר לפני חגי-הפסח השנה. לפתע נראה פתח לתקווה, כי גיל לא יסיים את חייו כעברין מועד וקשוח בכתיסה, אלא כילד רגיל, הגדל בבית חם ואוהב.

אופניים באמצע הסלון

כאשר פתח לי השבוע גיל את הדלת, התנפלה עליי בשימחה כלבת פורל חומה ועלזיה. "זאת בוני", אמר גיל בגאווה ונישק את אפה של הכלבה. כאשר שאלתי אותו כפיגישתנו הראשונה אם היה לו אי-פעם כלב משלו, אמר לי: "בטח שהיו לי כלבים. היו לי הרבה כלבים. אבל רק ליום יומיים. בוני היא הכלבה הראשונה שהיא כולה שלו."

סיפור הצלחה

לקנות לו אופניים. "זה מתאים לגילך," אמרה לו. "כאשר תגדל אגה לך גם אופנוע," הבטיחה. ואכן, מאז קיבל את לא נגע גיל ברכב אחר. המיטרה לא ראתה אותו בין כתליה מאז הכיר את יפית.

כאשר אנו מדברים על כך, מתערב לפתע גיל בשיחה ואומר: "היום עצרה לידי ניידת והשוטרים אמרו לי לא להרכיב את החבר שלי בעמידה." יפית מתרגשת: "למה לא סיפרת לי?" היא שואלת והוא אומר. בחיזוק, "אבל הם לא לקחו אותי לתחנה. הם הכירו אותי ושאלו אותי איפה אני גר ואחרי-כך אמרו שלום ונסעו."

פרצוף רציני בכובד-ראש

יל מחבק שוב את בוני הכלבה ומראה תעלולים שלמדה. הוא מנופף לה בכרית קטנה ואומר לי: "את רואה את הכרית הזאת? זה הבן של יפית תפר כדי שהכלבה הקודמת שלהם לא תהרוס את הכורסות בסלון." יפית מראה תמונות של גיל בחופשה שבילו יחד באילת ותמונה של בנה, שמת בגיל 19 מדום-לב. יש הרגשה כי האהבה בליבה מיוזגה את שני הילדים הללו ליצור אנושי אחד, שלו היא מקדישה את כל נפשה. "מה עם הרוח בפנים שכל-כך אהבת?" אני שואלת את גיל ליד הדלת. הוא עושה פרצוף רציני ואומר בכובד-ראש: "העבר מת; רוח בפנים אפשר להרגיש גם מווינטלטור. אז לא היה לי כלום והייתי צריך את זה, היום יש לי הכל, גם וינטלטור."

אזכרים אותו, אם כי הם מבוגרים ממנו בשנים רבות, והוא הצעיר בכולם. הוא גם מעריץ את מנהל בית-הספר, הנותן לילדים הרגשה טובה. "אני רוצה להמשיך ללמוד בבית-הספר הזה," הוא אומר, אחרי שבשנה שעברה הספיק ללמוד שם רק חודשיים.

"תספרי לה על החברים שלי," הוא מבקש מיפית. גיל גא מאוד בכך שילדים אשר בעבר נזהרו שלא

"אני רוצה לספר כאמריקה שפגשתי אותך," הסבירה. אבל הרב הטוב ביותר שקרה מאז ליפית ולגיל היה שחיהם הפכו לחישיגרה. אחרי ששנים רבות לא למד גיל כמעט בכלל. מצאה לו יפית בית-ספר מיוחד, שבו הוא ממלא את החסר בהשכלתו. בבית-הספר הטכני שלייד הטכניון בחולון מבלה גיל כל יום כמה שעות בלימודים אצל מורה

אחרי שהתפרסם הראיון עם יפית בזמננו, בעולם הזה, פנתה אשה למערכת וביקשה את תוכנה של יפית. "התרשמתי מאוד מהמעשה שעשתה," אמרה האשה, שלא רצתה לגלות את שמה. "ואני רוצה לעשות משהו בשבילה. יש לי גורים של פורל ורציני לתת לגיל אחד מהם." העולם הזה הפגיש בין השתיים ומאז הפכה בוני לבתי-מישפחה נוספת בביתם של

צבעי, שחייגה את מיספר הטלפון של יפית ניניו רערה. היתה בי חרדה גדולה פן אשמע מפייה כי הנסיין הנפלא, שאותו התחילה ערביפסח השנה, נכשל. קורא של העולם הזה, שפגש אותי השבוע, הזכיר לי את יפית ואת גיל (שם כרוי הילד קטיין). הילד בן ה-11 שיפית אימצה והוציאה מעולם הפשע, ושאל אם ירוע לי מה קורה איתם.

החלטתי לטלפן ולברר. הסיפורים, שאני שומעת בבית-המישפט, הם ברובם סיפורי כישלון ואומללות, וחששתי שמא גם נסיין נפלא זה, לעזור לילד קטן להיחלץ מעולם הפשע לא יצליח. כאשר ריאיינתי את יפית ואת גיל בפעם הראשונה (העולם הזה 9.5.84) התגורר הילד בביתה של יפית רק זמן קצר מאוד, אבל השניים היו מלאי ביטחון בהצלחה. אני הייתי בטוחה פחות.

ילד רגיל בבית אוהב

ולה של יפית בטלפון הפיג את חששותיי. קולה התרונן והיה מלא שימחת-חיים ואופטימיות. היא נשמעה מאושרת, ואישרה כי גם גיל מרוצה ומתערה בעולם החדש שלו. "בואי," אמרה לי בשימחה, "אני רוצה להראות לך את הכלבה בעולם החדש שלנו. הכתבה בעולם הזה וגם כדי שתראי את השינוי בגיל." לפני כחצי שנה היה גיל אחד המיטרדים הקשים של מיטרת בתי. הילד יפה-העיניים וקטן-הקומה היה משוגע על אופנועים. הוא לא יכול היה לעמוד בפני קיסמם. "אני אוהב להרגיש את הרוח בפנים שלי," הסביר לי אז את השיגעון הפרטי שלו. הוא

גיל והאופניים החדשים בביתו
אני אוהב להרגיש את הרוח בפנים שלי"